

Sag C-743/22**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

1. december 2022

Forelæggende ret:

Tribunal Supremo (Spanien)

Afgørelse af:

15. november 2022

Appellant:

DISA SUMINISTROS Y TRADING, S. L. U.

Indstævnt:

Agencia Estatal de la Administración Tributaria

Hovedsagens genstand

Punktafgiftssatser for mineralolier – regional afgiftssats – anmodning om berigtigelse af afgiftsangivelser og refusion af beløb erlagt i urigtig formening om skyld på grund af manglende overensstemmelse med EU-retten – anmodning fra den afgiftspligtige person, hvorpå beløbet er blevet overvæltet i henhold til lovgivningen – procedureregler – bevis for ugrundet berigelse

Genstand og retsgrundlag for anmodningen om præjudiciel afgørelse

Anmodning om fortolkning ved præjudiciel afgørelse – artikel 267 TEUF – national bestemmelses forenelighed med direktiv 2003/96/EF – afgiftssats, som er begrænset til en selvstyrende regions område

Præjudicielt spørgsmål

Skal direktiv 2003/96/EF af 27. oktober 2003 om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet, navnlig artikel

5, fortolkes således, at dette direktiv er til hinder for en national bestemmelse såsom artikel 50b i Ley 38/1992, de 28 de diciembre, de Impuestos Speciales (lov 38/1992 af 28.12.1992 om punktafgifter), som bemyndigede de selvstyrende regioner til at indføre punktafgiftssatser for mineralolier, der var differentieret efter område, med hensyn til samme produkt?

Anførte EU-retlige forskrifter og retspraksis

Rådets direktiv 2003/96/EF af 27. oktober 2003 om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet: artikel 4-6.

Dom af 2. oktober 2003, Weber's Wine World m.fl., C-147/01, EU:C:2003:533, præmis 115 og 116.

Dom af 14. juni 2017, Compass Contract Services, C-38/16, EU:C:2017:454, præmis 29 og 30.

Dom af 6. oktober 2005, MyTravel, C-291/03, EU:C:2005:591, præmis 17.

Dom af 20. oktober 2011, Danfoss og Sauer-Danfoss, C-94/10, EU:C:2011:674.

Dom af 6. september 2011, Lady & Kid m.fl., C-398/09, EU:C:2011:540, præmis 20.

Dom af 14. januar 1997, Comateb m.fl., C-192/95 a C-218/95, EU:C:1997:12, præmis 22.

Kendelse af 7. februar 2022, Vapo Atlantic, C-460/21, EU:C:2022:83, præmis 40.

Dom af 25. oktober 2012, Kommissionen mod Frankrig, C-164/11, ikke trykt i Sml., EU:C:2012:665.

Dom af 14. januar 2021, Kommissionen mod Italien (Bidrag til køb af brændstoffer), C-63/19, EU:C:2021:18.

Dom af 25. juli 2018, Messer France, C-103/17, EU:C:2018:587.

Anførte nationale retsforskrifter

Ley 38/1992 de 28 de diciembre, de Impuestos Especiales (lov 38/1992 af 28.12.1992 om punktafgifter (herefter »lov 38/1992 om punktafgifter«, som ændret ved Ley de Presupuestos Generales del Estado para el año 2012 (finansloven for 2012))

Artikel 50b:

»1. De selvstyrende regioner kan indføre en regional sats for afgiften på mineralolier for yderligere at afgiftspåligne de produkter [...], som forbruges på deres område. Anvendelsen af den regionale afgiftssats sker i overensstemmelse med denne lov og er underlagt de begrænsninger og betingelser, der er fastsat i lovgivningen om finansiering af de selvstyrende regioner.

2. Den regionale afgiftssats, som skal anvendes, svarer til den selvstyrende region, på hvis område det endelige forbrug af de afgiftspåligtede produkter finder sted. [...]

3. De afgiftspligtige personer [ejerne af de virksomheder, hvorfra produkterne videresendes til en anden selvstyrende region end den, hvor virksomhederne er beliggende] har ret til at fradrage et beløb svarende til anvendelsen af den regionale afgiftssats [...], som de tidligere har erlagt eller indregnet i prisen, i det påløbne afgiftsbeløb. Hvis de beløb, der kan fradrages, overstiger de påløbne beløb i en afgiftsperiode, har den afgiftspligtige person ret til refusion af eller kompensation for differencen under de i lovgivningen fastsatte betingelser. [...]

Denne artikel blev ophævet med virkning fra den 1. januar 2019 ved Ley de Presupuestos Generales del Estado para 2018 (finansloven for 2018), således at den regionale punktafgift blev integreret i punktafgiften til staten »med henblik på at sikre markedsenheden på området for brændsel og brændstoffer, uden at denne foranstaltning forringer de selvstyrende regioners finansielle midler, og i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne«.

Ley 22/2009, de 18 de diciembre, por la que se regula el sistema de financiación de las Comunidades Autónomas (lov 22/2009 af 18.12.2009 om ordningen for finansiering af de selvstyrende regioner (i den affattelse, der har været gældende siden 2013)).

Artikel 44: »Den selvstyrende region modtager det provenu fra punktafgiften på mineralolier, som genereres på dens område.«

I henhold til syvende gennemførelsesbestemmelse til denne lov erstatter tranchen for de selvstyrende regioner med hensyn til afgiften på mineralolier tranchen for de selvstyrende regioner med hensyn til den tidligere afgift på detailsalg af visse mineralolier, som blev ophævet den 31. december 2012.

Reglamento general de desarrollo de la Ley 58/2003, de 17 de diciembre, General Tributaria, en materia de revisión en vía administrativa (almindelig bekendtgørelse til gennemførelse af lov 58/2003 af 17.12.2003, den almindelige lov om skatter og afgifter, på området for administrativ rekurs). (Vedtaget ved Real Decreto 520/2005 de 13 de mayo (kongeligt dekret 520/2005 af 13.5.2005)).

Artikel 14: »Følgende personer eller enheder har ret til at anmode om refusion af beløb erlagt i urigtig formening om skyld:

[...]

c) Hvis det beløb, som er erlagt i urigtig formening om skyld, vedrører afgifter, for hvilke der gælder en lovbestemt forpligtelse til overvæltning, [...] den person eller enhed, hvorpå beløbet er blevet overvæltet.

2. Følgende personer eller enheder har ret til refusion af indberettede beløb, som er erlagt i urigtig formening om skyld:

c) Den person eller enhed, hvorpå beløbet er blevet overvæltet, når det beløb, som er erlagt i urigtig formening om skyld, vedrører afgifter, som i henhold til lovgivningen skal overvælttes på andre personer eller enheder. [...]«

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i hovedsagen

- 1 Enheden DISA, SUMINISTROS Y TRADING, S. L. (herefter »DISA«), anmodede Administración Tributaria española (den spanske skatte- og afgiftsmyndighed, herefter »afgiftsmyndigheden«) om berigtigelse af afgiftsangivelser indgivet af forskellige afgiftspligtige personer, som er undergivet punktafgiften på mineralolier (herefter »IEH«), for regnskabsårene 2013-2015, idet DISA er en afgiftspligtig person, hvorpå de angivne beløb for denne afgift blev overvæltet med hensyn til tranchen for de selvstyrende regioner, og om refusion af beløb erlagt i henhold til denne ordning, med den begrundelse, at den omhandlede tranche for de selvstyrende regioner var i strid med EU-retten.
- 2 Disse anmodninger blev afvist af afgiftsmyndigheden ved afgørelser, som blev anfægtet af DISA ved Tribunal Económico-Administrativo Central (central ret i første instans i skatteretlige sager), der forkastede søgsmålet ved stiltiende afgørelse. DISA iværksatte appel til prøvelse af denne stiltiende afgørelse ved Audiencia Nacional (domstol i visse straffe-, forvaltnings- og arbejdsretlige sager), som forkastede appellen ved dom af 25. november 2020. DISA har iværksat kassationsappel til prøvelse af sidstnævnte dom ved Tribunal Supremo (øverste domstol), den forelæggende ret.
- 3 Hvad angår den sammenhæng, hvori hovedsagen indgår, er der tale om en af de kassationsappeller, der verserer for Tribunal Supremo, og den er rettet mod tranchen for de selvstyrende regioner med hensyn til IEH, dvs. den del af afgiften, der anvendes på en selvstyrende regions område, idet den anses for at stride mod EU-retten. Hvad angår spørgsmålet om, *hvem der kan anmode afgiftsmyndigheden om refusion af afgiftsbeløb erlagt i urigtig formening om skyld, idet afgiften anses for at stride mod EU-retten, og med hvilket retsmiddel*, er anmodningen om refusion af beløb erlagt i urigtig formening om skyld i nogle af disse kassationsappelsager indgivet af tredjemænd uden for det skatte- og afgiftsmæssige retsforhold, som har gjort gældende, at de som købere af brændstoffet har båret afgiftsbyrden gennem en forøgelse af prisen. I kassationssag nr. 1908/20 fastslog retten, at denne anmodning kunne antages til realitetsbehandling, mens retten i kassationssag nr. 1902/21 derimod fastslog, at en tredjemand uden for det skatte- og afgiftsmæssige retsforhold ikke kunne

indlede en skatte- og afgiftsprocedure om refusion af beløb erlagt i urigtig formening om skyld, men i stedet skulle anlægge civilt søgsmål mod sælgeren eller eventuelt fremsætte erstatningskrav mod staten for tilsidesættelse af EU-retten, hvis personen kunne påvise en årsagssammenhæng mellem skatte- og afgiftslovgivningen og det lidte økonomiske tab.

- 4 Den forelæggende ret bemærker, at selv om medlemsstaten ifølge Den Europæiske Unions Domstol er forpligtet til at tilbagebetale afgifter, der er opkrævet i strid med EU-retten (dom af 14.6.2017, Compass Contract Services, C-38/16, præmis 29), fastsætter EU-retten ikke procedureregler til gennemførelse af denne refusion, men overlader det til medlemsstaterne at fastsætte betingelserne for foretagelse af sådanne anmodninger, idet disse betingelser skal overholde ækvivalens- og effektivitetsprincippet (dom af 6.10.2005, MyTravel, C-291/03, præmis 17), hvilket er betingelser, som ikke er relevante i den foreliggende sag. I Spanien indrømmer artikel 14 i almindelig bekendtgørelse til gennemførelse af lov 58/2003 som udmøntning af denne procesautonomi, som en del af det skatte- og afgiftsmæssige retsforhold, den person, hvorpå en urigtigt erlagt afgift er blevet overvæltet i henhold til lovgivningen, en *ret til at anmode om og opnå* refusion af disse beløb. DISA er en enhed, hvorpå IEH, der påhvilede andre afgiftspligtige personer, blev overvæltet i henhold til lovgivningen, og er derfor i henhold til den spanske lovgivning berettiget *til at anmode* afgiftsmyndigheden om berigtigelse af afgiftsangivelsen såvel som refusion af de overvæltede beløb og til eventuelt, såfremt de ved lov og i retspraksis fastsatte betingelser er opfyldt, at *opnå* refusion ved skatte- og afgiftsproceduren for refusion af beløb erlagt i urigtig formening om skyld.
- 5 Denne konklusion ændres ikke af den henvisning, som Abogado del Estado (statens advokat, Spanien) har foretaget til anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af en italiensk ret i sag C-316/22, Gabel Industria Tessile SpA, Canavesi SpA mod A2A Energía SpA m.fl., som ifølge Abogado del Estado bør medføre, at den foreliggende sag udsættes uden forelæggelse af det præjudicielle spørgsmål, indtil Domstolen afklarer den italienske rets tvivlsspørgsmål. I den pågældende sag blev en endelig forbruger nemlig nægtet retten til at anmode staten direkte om refusion af urigtigt erlagt afgift, og havde dermed kun mulighed for at fremsætte et civilretligt krav mod den afgiftspligtige person. Domstolen har ganske vist i sin praksis anerkendt, at medlemsstaten, når overvæltningen på den endelige forbruger (køberen) er dokumenteret, i princippet kan modsætte sig et krav fra forbrugeren om tilbagebetaling af afgiften, med den begrundelse, at det ikke er den pågældende køber, der har indbetalt beløbet til skattemyndighederne, forudsat at denne – hvis vedkommende faktisk bærer byrden – i medfør af national ret kan fremsætte et civilretligt krav mod den afgiftspligtige (eller mod den, der har overvæltet afgiften), og at sidstnævntes erstatning af køberens tab ikke er praktisk umulig eller uforholdsmæssigt vanskelig – navnlig i tilfælde af den afgiftspligtiges insolvens – idet køberen i sidstnævnte tilfælde kan rette sit krav om tilbagebetaling direkte mod skattemyndighederne (dom af 20.10.2011, Danfoss A/S, C-94/10). Vurderingen af dette civilretlige krav, altså i sidste ende af, om den

nationale civilretlige procedure gør det umuligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt at udøve denne ret, tilkommer alene de nationale retter.

- 6 Hvad angår tvivlsspørgsmålene om *princippet om ugrundet berigelse som en undtagelse fra forpligtelsen til at refundere afgifter, som er opkrævet i strid med EU-retten*, henviser den forelæggende ret, selv om DISA har gjort gældende, at den spanske lovgivning, nærmere bestemt artikel 14 i almindelig bekendtgørelse til gennemførelse af lov 58/2003, ikke kræver nogen dokumentation for, at en refusion af den ulovligt opkrævede afgift vil udgøre en ugrundet berigelse, til Domstolens praksis, hvorefter direkte overvæltning på køberen af den med urette erlagte afgift udgør den eneste undtagelse fra retten til tilbagebetaling af afgifter opkrævet i strid med EU-retten (dom af 6.9.2011, Lady & Kid m.fl., C-398/09, EU:C:2011:540, præmis 20). Såfremt den erhvervsdrivende fik tilbagebetalt det afgiftsbeløb, som han allerede har modtaget fra køberen, ville der nemlig for den erhvervsdrivende være tale om en dobbelt betaling, der ville kunne anses for en ugrundet berigelse, og konsekvenserne af, at afgiften er ulovlig, ville ikke dermed være afhjulpet i forhold til køberen (dom af 14.1.1997, Comateb m.fl. C-192/95 – C-218/95, EU:C:1997:12, præmis 22). Det påhviler desuden de nationale myndigheder og retsinstanser at forhindre denne ugrundede berigelse, herunder også hvis den nationale ret ikke indeholder bestemmelser herom (kendelse af 7.2.2022, Vapo Atlantic, C-460/21, ECLI:EU:C:2022:83, præmis 40).
- 7 Henset til det forhold, at den faktiske overvæltning helt eller delvist afhænger af forskellige faktorer, der er specifikke for hver enkelt kommerciel transaktion, og at dette i sidste ende er et faktisk spørgsmål, som det tilkommer den nationale domstol at vurdere, er det ikke nødvendigt at forelægge et præjudicielt spørgsmål om princippet om ugrundet berigelse – som en hindring for refusionspligten – idet dette vil blive behørigt vurderet i den dom, der afslutter den foreliggende sag, på baggrund af sagens særlige omstændigheder og Domstolens omfattende praksis vedrørende dette spørgsmål.

De væsentligste argumenter, der anføres af hovedsagens parter

- 8 Til støtte for sine anmodninger har DISA gjort gældende, at den regionale afgiftssats for IEH som fastsat ved artikel 50b i lov 38/1992 om punktafgifter, der har været i kraft siden den 1. januar 2013, var i strid med EU-retten, idet den tilsidesatte visse bestemmelser i direktiv 2003/96. Navnlig skal afgiftsbyrden med hensyn til punktafgifter ifølge DISA være identisk for alle produkter og anvendelsesområder på hele det nationale område, idet der ikke må forekomme regionale forskelle. Efter DISA's opfattelse følger det af artikel 5 i direktiv 2003/96, at medlemsstaterne kun kan anvende differentierede afgiftssatser i de tilfælde, der er udtrykkeligt opregnet i denne bestemmelse, og ikke i andre tilfælde. Ifølge DISA udgør integrationen af denne regionale afgiftssats for IEH i punktafgiften til staten efter ophævelsen af artikel 50b i lov 38/1992 om punktafgifter fra den 1. januar 2019 som følge af en klage indgivet til Kommissionen en stiltiende anerkendelse fra lovgivers side af, at de

differentierede regionale afgiftssatser for IEH var i strid med EU-retten. DISA har desuden gjort gældende, at ifølge Kommissionens forhenværende generaldirektør for beskatning og toldunion, Michel Aujean, »vil det grundlæggende princip om harmoniserede punktafgifters ensartethed under disse omstændigheder og ud fra de foreliggende oplysninger formentlig ikke blive overholdt, hvis disse afgifter differentieres efter selvstyrende regioner« (citeret i *Informe sobre la Reforma del Sistema de la Financiación Autonómica. Comisión para el Estudio y propuesta de un nuevo sistema de financiación de las Comunidades Autónomas aplicables a partir de 2002 (rapport om reformen af ordningen for finansiering af de selvstyrende regioner. Kommissionen for undersøgelse af og forslag til en ny ordning for finansiering af de selvstyrende regioner fra 2002)*). DISA har endvidere gjort gældende, at Domstolens udtalelser i dom af 25. oktober 2012, Kommissionen mod Frankrig, C-164/11, kan overføres på den foreliggende sag, idet det i den pågældende dom blev fastslået, at Frankrig havde tilsidesat de forpligtelser, der påhvilede staten i henhold til direktiv 2003/96, ved at opretholde en regionaliseret afgiftsordning, som kunne medføre forskelle i elektricitetspriserne. Endelig har DISA gjort gældende, at *princippet om national ensartethed* gælder for den harmoniserede pålæggelse af punktafgifter og kræver, at afgiftsbyrden er identisk for alle produkter og anvendelsesområder på hele det nationale område uden regionale forskelle, med henvisning til generaladvokat de la Tours forslag til afgørelse i sag C-63/19.

- 9 Henset til EU-rettens betydning for den foreliggende sag opfordrede den forelæggende ret parterne til i det væsentlige at udtale sig fra forskellige perspektiver om foreneligheden mellem den regionale afgiftssats for IEH og EU-retten i lyset af direktiv 2003/96.
- 10 I sit svar argumenterede DISA i det væsentlige for, at det ikke var nødvendigt at forelægge et præjudicielt spørgsmål, idet den regionale afgiftssats for IEH i henhold til Domstolens praksis var i strid med artikel 5 i direktiv 2003/96, sammenholdt med dette direktivs artikel 4, 14, 15, 17 og 18, eftersom en differentieret afgiftssats (i forhold til hver af selvstyrende regioner) tilsidesatte *princippet om national ensartethed*, hvorefter afgiftsbyrden med hensyn til punktafgifter skal være identisk for alle produkter og anvendelsesområder på hele det nationale område uden regionale forskelle.
- 11 Administración del Estado (den spanske stat) argumenterede for, at det ikke var nødvendigt at forelægge et præjudicielt spørgsmål, idet problemstillingen vedrørende foreneligheden mellem den regionale afgiftssats for IEH og EU-retten for det første ikke var genstand for drøftelserne i kassations sagen eller i sagen i første instans, og at der er tale om et hypotetisk spørgsmål; for det andet fremgår det hverken af artikel 5 af direktiv 2003/96, dette direktivs øvrige bestemmelser eller Rådets direktiv 2008/118/EF af 16. december 2008 om den generelle ordning for punktafgifter og om ophævelse af direktiv 92/12/EØF, at det er nødvendigt at indføre ensartede afgiftssatser i hver stat, idet det derimod kun er nødvendigt at indføre minimumsafgiftssatser; for det tredje er fastsættelsen af den regionale afgiftssats en udmøntning af det politiske selvstyre på det økonomiske område,

som de selvstyrende regioner er garanteret ved den spanske forfatning, og som er sikret ved artikel 4, stk. 2, TEUF, og for det fjerde bringes det indre markeds funktionsdygtighed ikke i fare af, at de selvstyrende regioner indfører regionale afgiftssatser for yderligere at afgiftspåligne visse af de produkter, der er opført i artikel 50b i lov 38/1992 om punktafgifter.

Kort fremstilling af begrundelsen for forelæggelsen

- 12 Den forelæggende ret er i tvivl om, hvorvidt tranchen for de selvstyrende regioner med hensyn til IEH er i overensstemmelse med EU-retten.
- 13 I de kassationssager, der er iværksat vedrørende dette spørgsmål, har ingen af de lavere retsinstanser udtalt sig herom, fordi drøftelserne i alle tilfælde var fokuseret på berigtigelse af det retsmiddel, der var valgt med henblik på at opnå refusion af beløb erlagt i urigtig formening om skyld. I den appellerede dom af 25. november 2020 anerkendte Audiencia Nacional, at det var hensigtsmæssigt at forelægge et præjudicielt spørgsmål for at afklare retlige tvivlsspørgsmål om fortolkningen af direktiv 2003/96, men begrænsede sig til at give afslag på anmodningen om refusion af de beløb, som DISA havde erlagt, idet appellanten ikke havde godtgjort, at denne ikke havde overvæltet disse afgiftsbeløb på andre personer, hvilket ville have forhindret ugrundet berigelse. Audiencia Nacional fastslog med henvisning til Domstolens dom af 2. oktober 2003, Weber's Wine World m.fl., C-147/01, at »selv om Den Europæiske Unions Domstols praksis er til hinder for, at der gælder særlige procedurer for ansøgning om tilbagebetaling af afgifter opkrævet i strid med EU-retten, og at der indføres formodninger om overvæltning af afgiften eller krav om dokumentation, som gør det umuligt eller meget vanskeligt at godtgøre denne overvæltning, kan sagsøgerens påstand ikke tages til følge, eftersom denne har indtaget en illoyal og ugenomsigtig processuel holdning ved at kræve refusion af millionstore afgifter uden i det mindste at have foretaget et minimalt forsøg på at godtgøre, at dette ikke ville udgøre en ugrundet berigelse af sagsøgeren, ved at forelægge retten konkrete oplysninger om de transaktioner, der er gennemført siden den regionale afgiftssats ikrafttræden, om udviklingen af priserne på brændstoffer i løbet af dens gyldighedsperiode eller eventuelt om en nedgang i fortjenesten som følge af mindre salg på grund af overvæltningen af afgiftsbyrden på køberen.«
- 14 I modsætning til, hvad Abogado del Estado har gjort gældende, er det foreliggende præjudicielle spørgsmål ikke et hypotetisk spørgsmål. DISA har nemlig ad administrativ vej anmodet om refusion af de beløb, der blev betalt til »tranchen for de selvstyrende regioner« med hensyn til IEH, med henvisning til, at disse var i strid med EU-retten, og har opretholdt og forfægtet dette synspunkt for Audiencia Nacional og Tribunal Supremo. Desuden anerkendte afgiftsmyndigheden, at DISA var berettiget til at anmode om refusion ved en afgiftsprocedure, idet DISA er en afgiftspligtig person, hvorpå beløb er blevet overvæltet. Det var imidlertid retten i første instans, der for første gang rejste tvivl om DISA's berettigelse til at anmode om denne refusion, idet den fastslog, at

DISA ikke havde godtgjort, at denne ikke havde overvæltet afgiftsbyrden på køberne (gennem prisen), og derfor kunne opnå en ugrundet berigelse. På den anden side har Tribunal Supremo behov for kendskab til fortolkningen af visse bestemmelser i direktiv 2003/96, som ifølge de personer, der har anmodet om refusion af beløbene, begrundes den urimelige karakter af »tranchen for de selvstyrende regioner« med hensyn til IEH. Hvad angår den foreliggende kassationsappel skal DISA's berettigelse til at anmode om refusion af urigtigt erlagte beløb ved den tilsvarende afgiftsprocedure afgøres i henhold til den nationale lovgivning, i overensstemmelse med princippet om procesautonomi, og det er allerede blevet meddelt, at DISA ikke vil blive nægtet denne berettigelse. Et andet spørgsmål vedrører de mulige effekter af princippet om ugrundet berigelse, forstået som undtagelse fra refusionen, og spørgsmålene om den bevisbyrde, der skal løftes for at godtgøre dette, idet disse spørgsmål under alle omstændigheder allerede er blevet tilstrækkeligt afklaret af Domstolen.

- 15 Henset til de domme fra Domstolen, som parterne har påberåbt sig som argument for unødvendigheden af at forelægge det præjudicielle spørgsmål, navnlig dommene i sag C-164/11 og C-63/19, bemærker den forelæggende ret, at fortolkningen af artikel 5 i direktiv 2003/96 ikke fremgår klart af Domstolens praksis for så vidt angår det spørgsmål, om denne bestemmelse er til hinder for, at der i en medlemsstat, med hensyn til beskatning af energiprodukter og elektricitet, kan indføres afgiftssatser, som er differentieret efter område, for det samme produkt – og på hvilke betingelser. Afgørelsen af den foreliggende sag afhænger af denne fortolkning.